

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. B.
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. KUJI 14992/2018, sp. zn. OOSČ 56/2018 OOSC/18,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. KUJI 14992/2018, sp. zn. OOSČ

56/2018 OOSC/18 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. SZ-MMJ/OD/20992/2017/8, UID: jihlvp17v01jtr (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 10. 2017 v 15:56 hod. na místní komunikaci v obci Jihlava-Pánov u č. p. 48 ve směru jízdy na Antonínův Důl jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, když mu byla strážníkem Městské policie Jihlava naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prvostupňovým správním orgánem prokázáno bez důvodných pochybností, a to na základě podkladů, které byly do spisu založeny (záznam přestupku, ověřovací list rychloměru a policejní dokumentace).
4. Pokud se jedná o materiální stránku přestupku, žalovaný k tomu doplnil, že se žalobce přestupku dopustil v odpoledních hodinách, kdy se předpokládá zvýšená intenzita silničního provozu a pohyb chodců, a to v místě spojení dvou městských částí, kde se navíc nachází rovněž přístupová komunikaci k největšímu zaměstnavateli v kraji Vysočina (společnost Bosch Diesel s.r.o.).
5. Při výměře pokuty bylo pak prvostupňovým správním orgánem správně zohledněno, že se žalobce v roce 2017 dopustil přestupku způsobením dopravní nehody a v posledních třech letech byl opakovaně uznán vinným ze spáchání přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V nyní posuzované věci se navíc rychlost žalobcova vozidla blížila horní hranici stanovené zákonem pro daný přestupek.
6. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že byl žalobce ze strany prvostupňového správního orgánu opakovaně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud se jedná o jeho žádost o zaslání kopie spisového materiálu prostřednictvím veřejné datové sítě, nebylo jí s odkazem na ust. § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyhověno. Správní orgány totiž podle žalovaného nemají povinnost zasílat účastníkům řízení obsah správního spisu elektronickou cestou, přičemž nelze takový postup podřadit ani pod právo nahlížet do spisu ve smyslu výše uvedeného ustanovení správního řádu. Z obsahu policejní dokumentace pak podle žalovaného spolehlivě vyplývá, že měli policisté vozidlo žalobce neustále na dohled, přičemž byl jako řidič na základě předložených dokladů ztotožněn. Záměna byla tedy vyloučena.

III. Žaloba

5. Žalobce namítal, že nelze vyloučit záměnu vozidel, resp. naměření rychlosti jinému vozidlu, než bylo nakonec ze strany policejní hlídky zastaveno. V tomto kontextu poukázal na nejasnou formulaci obsaženou v úředním záznamu, podle které měli mít policisté vozidlo na dohled od okamžiku zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti, až po její naměření pomocí daného typu rychloměru. Žalobce ovšem argumentoval tím, že ke zjištění a naměření aktuální rychlosti vozidla dochází v podstatě v jeden okamžik. V daném úseku navíc nebylo možné, aby měli policisté vozidlo na dohled po celou dobu, tedy až do jeho zastavení. Mohlo proto dojít k zastavení jiného než změřeného vozidla, přičemž byly údaje do policejní dokumentace převzaty ze záznamu o přestupku.
6. V této souvislosti žalobce doplnil, že výstupní fotodokumentace z rychloměru nevyvrací jeho tvrzení, že mohlo bezprostředně za měřeným vozidlem jet jiné vozidlo, které bylo následně zastaveno. Na snímku je totiž za měřeným vozidlem zaznamenán pouze prostor několika jednotek metrů, který není s ohledem na běžnou rychlost vozidel a dodržování bezpečného odstupu vypovídající. Podle názoru žalobce proto mělo být řízení o přestupku zastaveno nebo rozhodnuto o zrušení prvostupňového rozhodnutí za účelem doplnění dokazování o svědecké výpovědi zasahujících policistů nebo další podklady.
7. Dále žalobce namítal, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Podle jeho názoru totiž došlo k měření vozidla na nezastavěném území obce, kde se navíc nachází paralelní pozemní komunikace, vyhrazená pro pohyb chodců a cyklistů, kteří tak nemohli být jednáním žalobce ohroženi.
8. Kromě toho žalobce považoval procesní postup správních orgánů za nesprávný, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí jejich zasláním prostřednictvím veřejné datové sítě. Žalobce žádal o zaslání obsahu správního spisu z důvodu negativní zkušenosti se správním orgánem, kdy mu měla být v minulosti při fyzickém nahlížení do spisu zatajena blíže nespecifikovaná příloha.
9. Prvostupňový správní orgán navíc svůj postup kromě odkazu na ust. § 38 správního řádu nezdůvodnil. Žalobce tak dotčené listiny získal až po vydání napadeného rozhodnutí prostřednictvím institutu poskytnutí informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., čímž mu bylo znemožněno řádné vedení obhajoby.
10. Závěrem žalobce namítal nepravdivost závěrů správních orgánů, pokud při úvaze o výši pokuty uváděly, že se žalobce v roce 2017 dopustil přestupku spočívajícího ve způsobení dopravní nehody. Jednalo se totiž o jednání, kterého se měl žalobce dopustit již v roce 2016, protože jsou tak napadené a prvostupňové rozhodnutí v této části nepřezkoumatelná. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě podkladů založených ve správním spisu, které vinu žalobce spolehlivě

prokazují. Tvrzená záměna vozidla či řidiče byla vyloučena tím, že policisté změřené vozidlo následně zastavili a jako řidiče žalobce ztotožnili. Ze záznamu přestupku je zřejmé, že ve vozidle cestoval sám. Výstupní dokumentace poté jasně zachycuje nejen registrační značku vozidla, ale také polohu záměrného kříže rychloměru, který byl řádně ověřen.

11. Pokud se jedná o námitku žalobce, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nezastavěné části obce, nejedná se podle žalovaného o skutečnost, která by měla vliv na naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. K tomu žalovaný doplnil, že bylo vozidlo žalobce změřeno v blízkosti prvních domů nacházejících se na příjezdu do části obce Nový Pánov, přičemž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 18 km/h. Skutečnost, že se v místě nachází paralelní pozemní komunikace vyhrazená pro pohyb chodců a cyklistů, společenskou škodlivost jednání žalobce nevylučuje.
12. Ve vztahu k námitce zásahu do procesních práv pak žalovaný připomněl, že byl žalobce opakovaně poučen o způsobu seznámení se s obsahem správního spisu. Nelze pak přisvědčit jeho argumentaci, že by bylo možné po správních orgánech s odkazem na ust. § 38 správního řádu požadovat, aby obviněnému z přestupku na vyžádání zasílaly kopie listin založených ve spisu prostřednictvím emailu nebo veřejné datové sítě. Stejně tak nepovažoval žalovaný za problematické, pokud byla při úvaze o výši pokuty zohledněna přestupková minulost žalobce vyplývající z evidenční karty řidiče, a to s důrazem na údaje o tom, kdy byla předcházející řízení o přestupcích pravomocně ukončena. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které předně poukázal na skutečnost, že se žalovaný doposud nevyjádřil k možné záměně vozidel, přičemž navrhované doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů odbyl pouze s odkazem na jejich nadbytečnost. Kromě toho žalobce připomněl, že se podle příslušného ustanovení zákona o silničním provozu obcí rozumí zastavěná část území, jehož začátek a konec je vyznačen dopravními značkami. V nyní projednávané věci však bylo měření provedeno v nezastavěném území, přičemž nebyl naplněn ani materiální znak přestupku. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti totiž mělo dojít v době, kdy je silniční provoz na stupni číslo jedna.
14. Ve vztahu k neposkytnutí spisového materiálu elektronickou cestou pak žalobce doplnil, že svědčí pouze o neochotě správních orgánů, přičemž tento postup vykazuje znaky účelové obstrukce. Stejně tak poukázal na to, že žalovaný dezinterpretoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že se měl žalobce dopustit přestupku způsobením dopravní nehody až v roce 2017.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznam, fotodokumentace výsledků měření rychlosti, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, seznam míst určených k měření rychlosti vozidel Městskou policií Jihlava a evidenční karta řidiče. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce odpor.
16. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a žalobce byl ze strany prvostupňového správního orgánu dne 15. 11. 2017 vyzván k tomu, aby se vyjádřil

k podkladům pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti učinil žalobce písemnou žádost o nahlédnutí do správního spisu prostřednictvím veřejné datové sítě, resp. žádal o zaslání kopie veškeré spisové dokumentace. Prvostupňový správní orgán jej přípisem ze dne 28. 11. 2017 vyrozuměl o tom, že může své právo nahlížet do spisu podle ust. § 38 správního řádu realizovat osobně nebo prostřednictvím zmocněnce v pracovní době, a to v sídle správního orgánu.

17. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobce následně opětovně požádal o zaslání kopie správního spisu prostřednictvím veřejné datové sítě, což zdůvodnil zásadou hospodárnosti a negativní zkušeností se správním orgánem, který mu měl při fyzickém nahlížení do spisu v minulosti některé listiny zatajit. Ani této žádosti však nebylo přípisem prvostupňového správního orgánu ze dne 12. 12. 2017 vyhověno. Žalobce poté podal blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, včetně žádosti o poskytnutí kopie správního spisu v režimu zákona č. 106/1999 Sb.
18. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 3. 1. 2018, č. j. SZ-MMJ/OD/20992/2017/13, kterým byla výše uvedená žádost žalobce odmítnuta. Dané rozhodnutí bylo žalovaným v rámci odvolacího řízení potvrzeno. Žalobce poté na výzvu doplnil odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o konkrétní námitky. Argumentoval zejména tím, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady založenými ve správním spisu, přičemž ani nebyl řidičem změřeného vozidla. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o přestupku potvrzeno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Předně žalobce namítal nedostatky ohledně zjišťování skutkového stavu věci, neboť podle něj nebylo v řízení spolehlivě prokázáno, že byl řidičem měřeného vozidla. V tomto kontextu poukázal na obsah úředního záznamu, ve kterém bylo uvedeno, že měli mít policisté dané vozidlo na dohled od zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti až do okamžiku provedení měření.
24. Krajský soud nepovažuje na rozdíl od žalobce danou formulaci za problematickou či odporující principu fungování použitého typu rychloměru (LTI 20/20 TruCAM), neboť je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že se nejedná o „automatizované“

měřicí zařízení. K pořízení výstupní fotodokumentace proto nedochází bezprostředně při zaměření konkrétního vozidla překračujícího nastavenou hodnotu rychlosti, ale až na základě stisknutí spouště ze strany obsluhujícího policisty, který byl v nyní posuzované věci za tímto účelem řádně proškolen (viz osvědčení založené ve správním spisu).

25. Nelze pak přisvědčit ani ryze spekulativnímu tvrzení, že mohlo být zastaveno jiné vozidlo, než je zachyceno na výstupní fotodokumentaci z rychloměru. Z obsahu daného snímku a úředního záznamu naopak jednoznačně vyplývá, že se za měřeným vozidlem žádné jiné vozidlo bezprostředně nepohybovalo; viditelný kamion bílé barvy se nepohyboval bezprostředně za měřeným vozidlem a také s ním nemohl být zaměněn. Záměrný kříž rychloměru je umístěn přesně ve středu masky měřeného vozidla žalobce RZ Krajský soud samozřejmě nevylučuje, že se ono „jiné vozidlo“ mohlo s ohledem na předcházející zakřivení pozemní komunikace nacházet lidově řečeno „za zatáčkou“. Ani za předpokladu, že by tomu tak skutečně bylo, což je běžná situace v silničním provozu, nelze bez dalšího dovozovat pochybení policistů ve vztahu k zastavení správného (měřeného) vozidla, neboť chybě při měření (záměně vozidel) nic nenasvědčuje.
26. To potvrzují rovněž údaje uvedené v úředním záznamu a oznámení přestupku, které zcela korespondují s typem a registrační značkou vozidla zachyceného na výstupní fotodokumentaci, včetně identifikačních údajů žalobce jako řidiče. Pokud žalobce namítal, že dané vozidlo neřídil, nic mu nebránilo, aby tuto skutečnost uvedl již do oznámení přestupku, do kterého se naopak odmítl vyjádřit a záměnu vozidel začal namítat až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Přestože má obviněný z přestupku právo nevypovídat a volit si procesní strategii podle vlastního uvážení, může se tato skutečnost promítnout do hodnocení věrohodnosti jeho tvrzení, která byly až s určitým časovým odstupem uplatněna.
27. Skutková verze žalobce navíc může být z podstaty věci založena pouze na tom, že by vozidlo zachycené na záznamu o přestupku řídila jiná osoba, kdy on sám by se za ní pohyboval ve vozidle stejného typu a barvy, přičemž strážník nejen že zastavil špatné vozidlo, ale dokonce si ani nevšiml, že má jinou registrační značku, než je zdokumentována na výstupní fotodokumentaci, popř. oznámena předsunutou hlídkou. Z pohledu krajského soudu se jedná o nepředstavitelnou souhru náhod ve prospěch žalobce, která kromě jeho tvrzení a abstraktních výpočtů zakomponovaných do veřejně dostupného mapového podkladu nebyla ničím doložena a nemá ani oporu ve spisové dokumentaci.
28. Postup správních orgánů proto nelze považovat za nedostatečný, neboť bylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno na základě podkladů založených ve spisu, přičemž nepravděpodobná a ničím podložená skutková verze žalobce v tomto ohledu nevnesla do zjišťování okolností případu rozumnou pochybnost. Ostatně ani sám žalobce ve správním řízení provedení konkrétních důkazů na podporu svých tvrzení nenavrhoval (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 1 As 223/2016 - 50, a ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Pokud se pak jedná o námitku absence materiálního znaku přestupku, ani tu nepovažoval krajský soud za důvodnou. Žalobce v tomto ohledu vycházel

z přesvědčení, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nezastavěném území Nového Pánova (de facto mimo obec), kde není navíc díky zřízení paralelní komunikace možné hovořit o pohybu chodců nebo cyklistů. Předně krajský soud uvádí, že průjezd nezastavěným územím obce ještě neznamená, že by nemusela být ze strany řidiče vozidla dodržována pravidla silničního provozu, včetně těch, které stanovují omezení nejvyšší dovolené rychlosti.

30. Jak již bylo Nejvyšším správním soudem v minulosti judikováno, je dopravní značení vyznačující začátek a konec území obce (viz příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb. - IZ 4a a č. IZ 4b) opatřením obecné povahy, neboť má ve své podstatě stejný charakter jako značka omezující maximální povolenou rychlost na 50 km/h. Umístění daných dopravních značek do nezastavěného území obce může být typicky motivováno snahou příslušného správního orgánu přinutit řidiče motorových vozidel omezovat rychlost jízdy v místě, kde může být dán zvýšený pohyb chodců, jak bylo ostatně správními orgány naznačeno rovněž v nyní posuzovaném případě (blízkost výrobních prostor největšího zaměstnavatele v dané lokalitě). Mezi žalobcem a žalovaným pak není sporu o tom, že byla rychlost změřena až za značkou začátku území obce, jejíž správnost je presumována, pročez zdejšímu soudu nepřisluší, aby platnost jejího umístění v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posuzoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 - 33).
31. V tomto kontextu se dále krajský soud zabýval namítanou absencí materiální stránky přestupku. Podle ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), platí, že: *„Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“* Z dikce citovaného ustanovení je tedy patrné, že součástí definice přestupku je rovněž tzv. materiální znak, spočívající v tom, že lze postihovat pouze jednání, které je společensky škodlivé.
32. K materiálnímu znaku přestupku bylo ovšem judikaturou dovozeno, že v případě přestupku je na rozdíl od trestného činu postačující, aby byl zájem společnosti ohrožen nebo porušen toliko v míře nepatrné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Existenci materiálního znaku lze navíc obecně dovozovat z naplnění formální stránky přestupku, neboť je zákonodárcem typově považováno za přestupek pouze jednání, které je společensky škodlivé. Výjimkou mohou být v tomto ohledu pouze situace, kdy je vlivem konkrétních okolností případu alespoň nepatrné ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu vyloučeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45).
33. Ve vztahu k výše uvedenému druhu přestupku se bude jednat zejména o případy marginálního překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to za takových podmínek silničního provozu, které ohrožení či porušení právem chráněného zájmu (především bezpečnost osob a majetku) de facto vylučují. V nyní posuzované věci však žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 18 km/h, a to po započtení možné odchylky měření. Ke změření rychlosti pak došlo v odpoledních hodinách, a to nejen několik desítek metrů od začátku zástavby, ale také v blízkosti výrobních prostor společnosti B. D. s.r.o., což žalobce nijak nezpochybnil. Poukázal sice na skutečnost, že

je v daném místě pro potřeby zaměstnanců společnosti vybudována samostatná příjezdová komunikace, ale to podle zdejšího soudu samo o sobě nevyklučuje její napojení na další pozemní komunikace a celkové zvýšení pohybu osob a vozidel v lokalitě. Z toho důvodu se krajský soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, podle kterých byla s odkazem na uvedené skutečnosti materiální stránka přestupku naplněna.

34. Přisvědčit poté nelze ani námitce žalobce, že mu byl postupem prvostupňového správního orgánu omezen přístup k podkladům pro vydání rozhodnutí, což mělo znemožnit řádné vedení obhajoby. Předně krajský soud připomíná, že byl žalobce připisem ze dne 15. 11. 2017 v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměn o tom, že se může ve lhůtě sedmi dnů seznámit v sídle prvostupňového správního orgánu s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu. Pokud žalobce namítá, že mu měla být kopie celého správního spisu prostřednictvím veřejné datové sítě na žádost poskytnuta, neboť se v podstatě jedná o moderní formu nahlížení do spisu podle ust. § 38 správního řádu, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje.
35. Žalobce ve svých dvou žádostech ze dne 24. 11. 2017 a 8. 12. 2017 neuvedl žádné konkrétní důvody, které by mu objektivně bránily v tom, aby využil svého práva účastníka řízení a do správního spisu sám nebo prostřednictvím zmocněnce fyzicky nahlédl u prvostupňového správního orgánu, o čemž byl opakovaně vyrozuměn. Přestože je správní orgán podle výše uvedeného ustanovení zákona povinen pořídit účastníkovi řízení na žádost kopie správního spisu nebo jeho částí, nevyplývá z toho bez dalšího povinnost jejich zaslání na emailovou adresu nebo do datové schránky dané osoby, což je přirozeně spojeno s další administrací.
36. Podstatné je tedy zejména to, že žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, aniž by bylo možné klást k tíži správním orgánům, že svého práva z obstrukčních důvodů nebo z pouhé pohodlnosti nevyužil. Podobně se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když k této otázce například v rozsudku ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018 – 37, uvedl, že: „V žádném případě nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že by byl nepřiléhavým závěr krajského soudu o stěžovatelově pasivitě v řízení o odvolání. Faktem nadále zůstává, že stěžovatel své odvolání nedoplnil. Ve svém procesním postupu se omezil toliko na námitky vůči nezaslání požadovaných dokumentů, případně kopie celého správního spisu, na jeho e-mailovou adresu, ačkoli měl příležitost se vůči skutkovým zjištěním správního orgánu, stejně jako k obsahu správního spisu (pokud by se rozhodl vážít cestu několika kilometrů), vyjádřit.“
37. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobci nebyla kopie kompletního správního spisu poskytnuta ani v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Naopak bylo v tomto ohledu vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, kterým byla příslušná žádost s odkazem na relevantní judikaturu odmítnuta (č. j. SZ-MMJ/OD/20992/2017/13), což bylo následně potvrzeno také odvolacím orgánem. Žalobci pak sice byly po vydání napadeného rozhodnutí konkrétní informace ze správního spisu na podkladě nové žádosti poskytnuty, ale ani v tomto případě se nejednalo o zaslání kopie celé spisové dokumentace, jak je v žalobě nesprávně naznačeno.
38. Co se týče námitky zpochybňující úvahy správních orgánů ohledně stanovení výměry pokuty nad spodní hranicí stanovenou zákonem, dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že se posledního přestupku dopustil v roce 2016 (viz evidenční karta

řidiče), tedy nikoliv o rok později, jak bylo v napadeném a prvestupňovém rozhodnutí shodně uvedeno. Rozhodnutí o vině ze spáchání tohoto přestupku však nabylo právní moci dne 31. 3. 2017. Nejedná se však o vadu, která by měla sama o sobě za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

39. Skutečnost, že správní orgány při zdůvodnění výše pokuty zaměnily spáchání předcházejícího přestupku s okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí ve věci, totiž nic nemění na tom, jak byla přestupková minulost žalobce vcelku hodnocena. Nejednalo se navíc o jedinou přítěžující okolnost, neboť správní orgány podle názoru zdejšího soudu přiléhavě zohlednily skutečnost, že byla žalobci naměřena rychlost jízdy při horní hranici zákonného rozpětí pro daný přestupek.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. října 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.